

Arrest

nr. 265 086 van 8 december 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2021, waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 juli 2020 een vierde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Nederlandse oom. Op 20 november 2020 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Op 11 juni 2020 huwt verzoeker met de Marokkaanse A. Y., die verblijfsrecht heeft in België.

Op 25 januari 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 10 en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn voornoemde echtgenote

Op 21 juni 2021 beslist de gemachtigde tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot toelating tot verblijf bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBLIJF

Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 25.01.2021 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Zaio

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)2140 ANTWERPEN

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van betrokkene haalt in zijn schrijven van 25.01.2021 de volgende buitengewone omstandigheden aan : Betrokkene verblijft reeds lange tijd in België bij zijn oom en deed verschillende aanvragen tot verblijf in functie van zijn oom. Tijdens de periode dat betrokkene onder AI stond heeft hij steeds gewerkt, maar toch werd de aanvraag tot verblijf op 20.11.2020 geweigerd. 11.06.2020 is betrokkene gehuwd op het Marokkaans Consulaat te Antwerpen. Volgens de advocaat is het in strijd met het recht op familiaal- en gezinsleven indien betrokkene nu een D-visum zou moeten halen in het land van herkomst. Tevens verwijst de advocaat naar het tijdelijk verblijfsrecht van betrokkene op het ogenblik van deze aanvraag tot verblijf gezien hij nog in een lopende procedure van art. 47/1 was. Heeft steeds gewerkt en kon hierdoor mee in het onderhoud voorzien van zichzelf en zijn vrouw. Door een eventueel terugkeer zouden die inkomsten wegvallen en zijn tewerkstellingskansen aanzienlijk verlagen. Doet momenteel huishoudelijke taken en dit zou niet meer kunnen als hij naar het land van herkomst terug moet. Hij zou bovendien zijn lessen niet kunnen afmaken bij een vertrek. Dit zou ook een inbreuk uitmaken op de bepalingen van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens in het bijzonder artikel 8 EVRM.

Uit zijn dossier blijkt inderdaad dat betrokkene sedert 09.11.2018 tot 08.01.2020 3 maal een aanvraag art. 47/1 ingediend heeft in functie van zijn oom. Deze aanvraag werd ook 3 maal geweigerd met een bevel het grondgebied te verlaten, nl. op 01.03.2019, 30.10.2019 en 14.04.2020. Betrokkene heeft deze instructies steeds naast zich neergelegd en na deze 3 weigeringen van verblijf trad betrokkene op 11.06.2020 op het Marokkaans Consulaat te Antwerpen in het huwelijk met de gevestigde onderdane A.Y. (xxx). Na dit huwelijk probeerde betrokkene toch nog een 4de maal het verblijf te bekomen via van zijn oom. Maar op 20.11.2020 werd ook deze 4de aanvraag geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de brief van de advocaat blijkt betrokkene het ene moment mee in het onderhoud te voorzien van zichzelf en zijn echtgenote en zich dus absoluut niet kan verplaatsen naar Marokko om een D-visum aan te vragen omdat zijn arbeidskansen anders beduidend verminderen en het andere moment beschrijft de advocaat dat betrokkene het huishouden doet terwijl zijn echtgenote werkt en die steun voor haar zou wegvallen bij het verlaten van het land.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert de laatste weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 20) dd. 20.11.2020 wettelijke niet meer mag werken en dit dus op 25.01.2021 niet als buitengewone omstandigheid kan ingeroepen worden om zich in orde te stellen met een D-visum. Het is ook weinig waarschijnlijk dat zijn arbeidskansen bij het bedrijf (...) SRL te Sint-Jans-Molenbeek hierdoor zullen verminderen gezien het bedrijf van zijn familie is en zijn echtgenote er ook werkt.

Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie waar hij zelf bewust voor gekozen heeft door na 3 maal een weigering tot verblijf te krijgen met bevel het grondgebied te verlaten alsnog met de referentiepersoon te huwen en wederom een nieuwe aanvraag tot verblijf bij zijn oom in te dienen. Toen ook deze 4de poging negatief bleek op 20.11.2020 heeft betrokkene op 25.01.2021 huidige aanvraag tot verblijf ingediend volgens art. 10-12bis buitengewone omstandigheden in functie van zijn echtgenote.

Op basis van deze verblijfshistoriek blijkt dat het gezinsleven geheel werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl hij zich zoals eerder aangehaald uiterekend nu hierop beroept om geen visum te moeten aanvragen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Betrokkene was zich bewust van zijn illegale preciaire situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven en nestelde zich jarenlang in illegaal verblijf nadat zijn eerste vraag tot verblijf in functie van zijn oom werd geweigerd, nl. sedert 01.03.2019. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen. Het feit dat betrokkene op 11.06.2020 gehuwd is met een gevestigde vreemdeling ontslaat hem niet van het feit zich in orde te moeten stellen met de wetgeving en met een D-visum gezinshereniging naar België te moeten terugkomen.

Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende : "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr.48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het RHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim/België§43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in zijn geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS. Betrokkene dient alsnog het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 20.11.2020, op te volgen en het land zo spoedig mogelijk te verlaten om zich in orde te stellen met de reglementering inzake een D-visum, aan te vragen bij de Belgische ambassade in Marokko."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Enig Middel : schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM):

8.1. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29/07/1991 legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze in feite en in rechte te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet antwoordt op het gegeven dat verzoeker gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 47/1 Vreemdelingenwet. Wanneer hij de aanvraag in functie van zijn echtgenote indiende was hij gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden (nl. zes maanden). Conform artikel 12bis §1, lid 2, 1° Vreemdelingenwet diende hij de aanvraag niet in te dienen in het buitenland. In de bestreden beslissing wordt hierover slechts gezegd dat de aanvraag werd geweigerd op 20/11/2020. Echter was de aanvraag op dat moment reeds ingediend. Dat het loket vreemdelingenzaken traag werkt en de aanvraag pas op 25/01/2021 heeft aanvaard, kan verzoeker niet kwalijk worden genomen. Verder wordt er ook onvoldoende uitgelegd waarom de aangevoerde buitengewone omstandigheden (werkmogelijkheden, lessen Nederlands, financiële moeilijkheden, lange scheiding met echtgenote, onderhoud en steun echtgenote in kader van huwelijk en hulp in huishouden) conform artikel 12bis §1, lid 2, 3° Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard. De motivering komt dan ook tekort. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

8.2. Dat een aanvraag werd ingediend op grond van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Artikel 12bis § 1 Vreemdelingenwet bepaalt: "In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : [...] 3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;" Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Staatssecretaris louter discretionair is. Deze heeft echter de redelijk als grens.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St., 1998,69). De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van 'buitengewone omstandigheden': "Inzake de vaststelling van een 'prangende humanitaire situatie ' geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State. " (Pari. St. Doe. 51-2478/008 p. 10). De Raad van State omschrijft 'buitengewone omstandigheden' als "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Pari. St. Doe. 51-2478/008 p. 11).

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

“Verzoeker is al een lange tijd in België. Hij maakte steeds deel uit van het gezin van zijn Nederlandse oom, zijnde A.A. (RR xxx). In het kader van dit familieverband is hij in het verleden steeds in het bezit gesteld van een kort wettig verblijf (attest van immatriculatie sedert 09/11/2018). Zo werd een verblijfsaanvraag ingediend op 06/07/2020. Verzoeker ontving naar aanleiding hiervan een tijdelijk verblijfsrecht, geldig tot 06/01/2021. Uiteindelijk werd eerder op 20/11/2020 een beslissing genomen tot weigering van verblijf. Dat de heer A.A. gehuwd is met mevrouw A.Y. op 11/06/2020. Zij zijn gelet op hun huwelijk samen gaan wonen na hun huwelijksfeest op 28/08/2020 op het adres te 2140 Borgerhout (Antwerpen), (...). Door dit huwelijk is er sprake van een samenwoonstverplichting en is een terug keer naar Marokko om aldaar zeer moeilijk. Dit zou er ook toe leiden dat men gedurende een lange tijd van elkaar gescheiden zou zijn. Verder is het ook zo dat het voortbestaan van een effectieve levensgemeenschap of leven als echtgenoten onmogelijk wordt gemaakt bij een maandenlange

scheiding indien er een visum zou moeten worden aangevraagd. Deze scheiding zou in strijd komen met het recht op een familiaal- en gezinsleven. Bovendien is het ook zo dat op het moment dat verzoeker gezinshereniging vraagt met zijn echtgenote naar aanleiding van zijn huwelijk op 11/06/2020 vastgesteld moet worden dat de heer A.A. legaal in het land verbleef middels een tijdelijk verblijfsrecht in het kader van een lopende procedure artikel 47/1 Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat bij de gemeente een aanvraag werd ingediend tijdens wettig verblijf is de aanvraag ontvankelijk. Dat het kafkaiaans zou zijn om van verzoeker te eisen dat hij opnieuw een aanvraag indient op grond van artikel 47/1 Vreemdelingenwet om terug in wettig verblijf te verkeren, nu het wettig verblijf ondertussen is verstreken omdat de effectieve 'indiening' van de verblijfsaanvraag bij het loket vreemdelingenzaken in de stad Antwerpen lang duurt. Het huwelijk en de wens om een verblijfsaanvraag in te dienen, werd tijdens het wettig verblijf gemeld aan het loket vreemdelingenzaken.

Verder is het ook zo dat verzoeker in het kader van zijn legaal verblijf steeds tewerkgesteld was en daardoor ook kon bijdragen in de lasten van het huwelijk en in onderhoud kan voorzien van zichzelf en zijn echtgenote. Dat een terug keer naar Marokko er toe zal leiden dat verzoeker zonder inkomsten komt te vallen en dat de kosten voor het gezin aanzienlijk zouden vergroten. Financieel zou een tijdelijke terug keer naar Marokko niet haalbaar zijn en zou dit ook de tewerkstellingskansen van verzoeker aanzienlijk verlagen. De werkgever zal bij een aanvraag in België verder kunnen tewerkstellen zodra zijn aanvraag ontvankelijk wordt verklaard en hij opnieuw in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie. Ook is het zo dat de echtgenote van verzoeker gaat werken en dat verzoeker de huishoudelijke taken momenteel op zich heeft genomen totdat zijn verblijfstoestand in orde kan worden gebracht. Indien verzoeker zou gedurende lange tijd moet terug keren naar Marokko, zal de echtgenote geen enkele steun meer krijgen in het huishouden. Hij zou zijn hulpverplichting en onderhoudsplicht in het kader van zijn huwelijksverplichtingen niet kunnen nakomen. De heer A.A. volgt momenteel ook lessen die hij niet zal kunnen afmaken indien hij verplicht zou worden om de verblijfsaanvraag in te dienen in het land van herkomst. Gelet op het voorgaande is het ook duidelijk dat er sprake is van omstandigheden die de terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst onmogelijk of zeer moeilijk maken. Dit zou ook een inbreuk uitmaken op de bepalingen van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens in het bijzonder artikel 8 EVRM."

Verzoeker meent dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag in België in te dienen. Door te oordelen dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden gaat de Dienst Vreemdelingenzaken de grenzen van de redelijkheid te buiten. Verzoeker verblijft in België bij zijn echtgenote die legaal in België verblijft. Naar Marokko reizen om een visumaanvraag in te dienen is onmogelijk of minstens zeer moeilijk. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk handelt door te stellen dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden en zij schendt hierdoor voormelde bepaling. Een (zelfs tijdelijk) verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM en betekent een schending van artikel 12bis Vreemdelingenwet dat bepaalt dat men een aanvraag in België kan indienen wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd. Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de verblijfsaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoeker kan niet worden verwacht eerst terug te keren voor de aanvraag van een visum in Marokko. Het feit dat verzoeker reeds jaren een band heeft met België (omdat zijn familie hier woont), steeds legaal heeft verbleven op het Belgische grondgebied, en niet meer terug kan keren, verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij zou lijden indien hij het grondgebied zou moeten verlaten. Artikel 8 EVRM waarborgt eveneens het privéleven van verzoeker. Hij verblijft reeds lange tijd in België, en heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving. Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de verblijfsaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoeker kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar zijn thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen. Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

8.3. Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Dat het onzorgvuldig was om geen enkele rekening te houden met het langdurig (legaal) verblijf van verzoeker, met het feit dat zijn familie hier verblijft en met het feit dat hij geïntegreerd is en niet terug kan keren naar Marokko. Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heelt nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

8.3. Dat tevens artikel 8 EVRM werd geschonden door de bestreden beslissing. Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft! recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekers en hun recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Dat verzoeker het recht heeft op de eerbiediging van zijn gezins- en privéleven. Het gegeven dat hij zeer sterk verknocht is met België verantwoordt het gegeven dat hij onmogelijk terug kan keren naar het land van herkomst. Verzoeker doet de nodige inspanningen om zich te integreren en spreekt Nederlands. Dat verzoeker niet mag worden gescheiden van zijn familieleden. Sinds 2018 is België voor verzoeker het centrum van zijn affectieve en sociale leven. Verzoeker heeft dan ook bijzondere banden met België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd. Door de bestreden beslissing, verliest hij zijn sociaal en familiaal netwerk en dient hij een leven terug op te bouwen in een voor hen ondertussen vreemd land. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker. Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen: het feit dat verzoeker een blanco strafregister heeft; de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen worden : deze zijn zeer groot; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Marokko; Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

8.4. Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 12bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980. het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 8 EVRM schendt. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht. Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende motieven op basis waarvan deze beslissing is genomen duidelijk worden aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag tot een machtiging tot verblijf onontvankelijk is, omdat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen vanuit het land van verblijf of de plaats van oponthoud. In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat de aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn partner werd ingediend nadat er op 20 november 2020 een negatieve beslissing werd genomen omtrent zijn verblijfsaanvraag in functie van zijn Nederlandse oom. Tevens wordt in de bestreden beslissing uiteengezet om welke redenen de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden aanvaard.

De bestreden beslissing stelt verzoeker in staat kennis te nemen van de motieven die ten grondslag liggen aan de vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden blijken en dit op een wijze dat hij op nuttige wijze de afweging kan maken of het zinvol is om deze beslissing in rechte aan te vechten.

Waar verzoeker kritiek geeft op de inhoud van de bestreden beslissing dient vooreerst benadrukt dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om over te gaan tot een herbeoordeling van de aanvraag en dat de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid heeft.

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

Verzoeker betoogt: *“Zo werd een verblijfsaanvraag ingediend op 06/07/2020. Verzoeker ontving naar aanleiding hiervan een tijdelijk verblijfsrecht, geldig tot 06/01/2021. Uiteindelijk werd eerder op 20/11/2020 een beslissing genomen tot weigering van verblijf.”*

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat zijn aanvraag werd ingediend vanuit een situatie waarin hij over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikt, aangezien er op 20 november 2020 een negatieve beslissing werd genomen omtrent zijn aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en hij pas na die negatieve aanvraag een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn echtgenote op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker diende dus de aanvraag niet in op het ogenblik dat hij in bezit was van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden en zelfs niet op een ogenblik dat hij in het bezit was van een precair verblijfsrecht. Verzoeker verwijst met zijn betoog naar de bijlage 19ter van 6 juli 2020 waarin wordt bepaald dat verzoeker ten laatste op 6 oktober 2020 een aantal documenten dient over te maken en dat hij op 6 januari 2021 zal worden uitgenodigd om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden om de beslissing te ontvangen. De Raad stelt enerzijds vast dat verzoeker zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf heeft ingediend op 25 januari 2021, zijnde na het verlopen (op 6 januari 2021) van wat hij zelf *“een tijdelijk verblijfsrecht”* noemt en anderzijds dat voornoemd tijdelijk verblijfsrecht niet valt onder een toelating of machtiging als bepaald in 1° en 2° van artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het precair verblijfsrecht verkregen in afwachting van de uitkomst van verblijfsaanvraag gezinshereniging in functie van de Nederlandse oom kan niet gelijkgeschakeld worden met een toelating of machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in de zin van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet: dit geldt des te meer wanneer er een negatieve beslissing is genomen naar aanleiding van die verblijfsaanvraag.

Voorts bestaat het enig middel uit het citeren van de elementen die verzoeker in de aanvraag als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd. Hiermee vraagt verzoeker aan de Raad om het oordeel van de verwerende partij over te doen. Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toe zijn oordeel in de plaats te stellen van de overheid die een ruime beoordelingsvrijheid heeft.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de tijdelijke verwijdering van verzoeker van zijn echtgenote geen schending betreft van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn gezin een omstandigheid vormt die het voor hem moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, des te meer - zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven - het een tijdelijke scheiding betreft. Daarbij dient erop te worden gewezen dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen, die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Een belangrijke afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zoals in casu, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker brengt geen elementen aan die erop zouden wijzen dat zijn situatie zou moeten worden beschouwd als uitzonderlijk noch dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om de rechten op gezinshereniging via de geijkte procedure te laten gelden, in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze overwogen: *“Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stel de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende : “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr.48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”. Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: “De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het RHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim/België§43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in zijn geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.”*

Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC